

FENT I DESFENT

Sorolls a mitjanit

—Així vostè no es trobava bé la nit que li van entrar?

—No, no gens bé, ja li he dit que jo estava apagada, consumida i malalta, molt malalta! Farta d'anar al CAP buscant un bon metge que em tragués el mal d'ossos crònic per alleujar aquest immens dolor que em tenia encarcerada nit i dia, pràcticament postrada al llit. Quina vida més trista i llastimosa! També insistia molt plorant a la porta de Serveis Socials, on no, no em donaven ni cap ajuda ni consol. Vostè té ascensor a casa, oi?, et pregunten. I doncs, és clar que en tens! Què es pensen, que voles per pujar a casa teva? No han sigut capaços d'enviar-me ningú, ni que sigui unes horetes a la setmana. Fa anys que estic en decadència, segles amb les persianes brutes i enferregades, un batent ha quedat mig obert i l'altre tancat. Una terrassa depriment amb les plantes mortes. Mortes com jo, amb un peu aquí i un allà..., em mato avui o espero a demà?

—Senyora em pot explicar què va passar aquella nit d'una vegada?

—Si m'escolta i em deixa continuar, ho sabrà... Aquella nit d'ara fa unes dues setmanes, vaig prendre un somnífer, com sempre puntual, just una hora abans de les meves sis pastilles del vespre i també una infusió de valeriana, amb unes gotetes d'anís, barrejada amb passiflora i tilla per concentrar-la al màxim. En total més de divuit medicaments diaris, sap? Entre els homeopàtics, les vitamines i els complementos com ara el magnesi, l'Omega-3 i el collagen. Tots presos a l'hora exacta, soc molt estricta, jo... El veig nerviós, tingui una mica de paciència home que vull que ho entengui. Continuo: El meu son és sempre molt lleuger i vaig caure enmig d'un somni agradable i suau; vaig tenir la sensació que a la meua habitació hi havia entrat el meu preciós Rocky. Em llepava la mà i jo l'amanyagava i em sentia a mi mateixa parlar-li baixet mentre els cops de cua tocaven el llit. Ho notava molt real, fins i tot la mà era molla i vaig pensar: ja m'he mort i soc al cel. I en obrir els ulls vaig mirar en Rocky i jo el continuava veient, feliç de retrobar-me, tot i que ja veia que tenia alguna taca marró de més... Però, amb els vint anys que fa que va marxar, alguna cosa bé li devia haver canviat, no?

—Senyooora...

—Calli i no m'importuni més que estic parlant... Justament va ser llavors quan vaig veure el nen que em mirava tranquil·lament des de darrere el llindar de la porta. Es va quedar una bona estona allà clavats, feia anar un xumet estona sí i estona no, sense treure-se'l de la boca. Ell tan bufó. Em vaig posar la mà al pit mirant al cel... Gràcies, Senyor, per escoltar les meves pregàries! El meu net acaba d'entrar a casa. I tots els estranys sorolls que venen del menjador és la resta de la meua família, movent mobles i entrant les seves pertinences. Entreu fills meus!

—Però, senyora, els seus veïns han denunciat una ocupació a casa seva i jo soc aquí per això.

—Però què diu ara! No és res d'això. Són tots convidats meus; ja l'hi he dit: la meua família.

—Sí, ja ho veig, llavors els crits que van denunciar els veïns què eren?

Il·lustració: **Lau Ceramics**

—Ah sí, devien ser els crits de l'Amàlia. La pobra noia va tenir un bon ensurt quan em va veure allà asseguda al llit, senzillament no esperava trobar-m'hi. El pis es veia tan solitari...

—Així, senyora, no vol posar una denúncia per l'ocupació de casa seva?

—I és clar que no! Ara que per fi tinc una família! Jo he viscut sempre sola, sap? I ara soc l'enveja de les meves amigues, tots a casa. Com se li pot ocórrer que els vull fer fora? Per cert, hauríem d'anar acabant amb aquest interrogatori o podem continuar parlant de camí cap a l'escola. Recollirem la nena que va a primària i el nen a la llar d'infants. La seva mare treballa, sap?, i jo agafo el cotxet i el berenar i anem una estoneta al parc a prendre el sol. Avui, a més, hem de passar un moment per la farmàcia.

—A buscar la seva medicació, és clar...

—No, i ara, a comprar crema solar per als nens. Que es pensa vostè que no tinc seny? L'he llençada tota la medicació! Que no veu que tinc criatures a casa, i un gos? Es podrien enverinar amb tanta droga. A més, pel que em servia... Segur que era això el que m'impedia moure'm i, si no, miri'm ara com de bé que baixo l'escala de casa... Com, ja se'n va?

—Sí, senyora, torno a comissaria i allà acabaré de redactar l'informe. Que tingui una bona tarda.

| Elisenda Vila Palau |

El crit

Es desvetlla a mitjanit. Li ha semblat sentir un xisclet. O això o són les ganes de pixar de cada dia. La pròstata no perdona. És com un rellotge. Comprova l'hora. Que estrany. Avui va a deshora. Para l'orella. Escolta amatent. Res. Es coneix i sap que ara no podrà reprendre el son. Obre els ulls de bat a bat, però no veu res. Un feix de claror de plata s'escola per la finestra de sota la teulada. Quan s'hi habitua, veu ombres que delaten els mobles. En una altra vida devia ser gat, perquè ara ho veu tot.

Al costat hi té la dona, que dorm com un soc. Té la boca oberta. Segur que esbufega o ronca. Déu mos en guard de dir-li res o de despertar-la. S'alça sigil·losament. Posa els peus al terra glaçat i va fins al lavabo. A mig orinar, li sembla tornar a sentir una mena de crit que esquinça el silenci. Camina descalç. Repassa habitacions i finestres. Al carrer no hi ha ningú. Baixa a la cuina on el Tro, un *golden* vell com ell que ja sordeja, dorm tranquil·lament. No sent res, però el record del crit li ressona dins el cap. I si és algú que demana auxili? Es passeja per tota la planta baixa, garatge inclòs. Arriba a la conclusió que el soroll només pot venir de fora, del jardí.

Surt a l'eixida i, trepitjant l'herba menuda i molla, s'apropa al pou que, de petit, imaginava connectat amb l'inframón. Ho podria deixar córrer, però està convençut que d'un moment

que no és aigua clara. Sempre ociós i amb el cigar als llavis. Sempre de festa i ben acompanyat. Segur que maltracta les dones. Si no, per què les canvia tan sovint? Avui té els llums apagats, fins i tot els de la piscina. De tant mirar, els ulls li couen. La humitat li va calant cos endins i acaba arraulit ran de soca, mig amagat entre les mates d'espígol que l'envolten tot imaginant què dirà a la policia quan el cridin a declarar com a testimoni d'un possible crim. Ja s'hi veu. Cal ser molt precís, gravar-ho tot mentalment. És aleshores que li sembla endevinar una petita guspira entre els xiprers. I si hi ha algú que observa la nit com ell? O potser és a ell a qui vigilen. Ara sí que cal estar amatent. Tremola, però no gosa moure's, no gosa respirar.

A dalt, la dona es desperta i troba el llit buit. Res no li fa nosa i se li fa estrany. Encén el llum i mira l'hora. És rar. En Cisco sempre s'alça a fer un riu, però de matinada és just quan agafa fort el son. Es posa la bata i les sabatilles i baixa a investigar. A la cuina, el gos continua tan panxo esterressat a la seva màrfega. Surt a fora que ja clareja i no veu en Cisco per enlloc.

Mira i remira el seu jardí a la recerca de l'home perdut. Ja en comença a estar ben tipa, d'aquestes excursions nocturnes. El proper cop que vagin al metge li demanarà que li dobli la dosi de somnífer, a ell, i si pot ser també a ella. I li amagarà el carnet de la biblioteca. S'ha acabat tant llegir novellotes d'aquestes.

—Cisco, on ets? Ja hi tornem a ser? Què has sentit avui?... Si no em sents ni a mi quan et crido. CIIIIISCO!... No em facis alçar tant la veu. Vols fer el favor de posar-te els audíofons així que et lleves?

| Marta Gallart i Alsina |

Il·lustració: **Lau Ceramics**

a l'altre tornarà a sentir l'esgarip. S'asseu a esperar-lo sota la mimosa florida que la lluna blanqueja. Està agafant fred. La flaire de les flors es barreja amb una certa sentor de tabac que sura en l'aire i li venen unes ganes irrefrenables de fumar. Potser és per això que el nas l'ha traït. Entra a la cuina i agafa un cigarret del paquet que amaga entre els fregalls. Ara és el moment. La dona dorm i no l'hi pot retreure. Torna a la seva cadira de sota l'arbre exhalant fum. No treu els ulls de la paret mitgera que el separa del veí. Ja fa temps que sospita

Fent i desfent és una secció que vol donar a conèixer obres de creadors vinculats a Palafrugell aparellant literatura i arts visuals.

En aquesta ocasió us presentem una selecció de treballs dels alumnes de l'Aula de Lletres de la Fundació Josep Pla, del curs *Allò que cal saber de la narració breu* (Mercè Cuartie-lla, 2026). A partir d'aquests textos, Laura Elías (Lau Ceramics) ha elaborat les il·lustracions, amb la tècnica de transferència d'imatge sobre suport ceràmic.

Podeu llegir més treballs a la secció *La tria del professor* a <https://fundaciojoseppla.cat/aula-de-lletres/>

Coordinació:

Anna Aguiló i Conxa Saurí, amb la col·laboració de la Fundació Josep Pla.